

Лусиъс Шепард

Огнена зона Емералд

– Не е ли странно, войнико? – рече ГЛАСЪТ право в ухото на Куин. – Вървиш си безгрижно с твоя защитен костюм и се чувстваш в безопасност и... бам! Ето че се въргаляш по земята и всичко те боли. Трябва да признаеш, обаче, че костюмът си го бива. Доколкото си спомням, няма оцелели от среща с пехотна мина. Ти сигурно ще си първият.

Куин разтърси глава за да си проясни мислите. Нещо в шлемофона изтрака, което хич не беше на добре. Съмняваше се, дали връзките с компютъра в раницата са оцелели след взрива. Но по-важното е, че може да ходи. Гласът в ухото му звучеше малко налудничаво и Куин си помисли, че няма да е зле, ако потърси прикритие. Опита се да включи компютъра – излизаше само холографската карта на района. На визьорният дисплей той беше като малка червена точка, наред с лабиринт от разнородна зеленина – близо единадесет мили от границата с Бразилия навътре в Гватемала, почти в сърцето на дъждовната гора Петен, на източния край на Огнена зона Емералд.

– Чуваш ли ме, войнико?

Куин приседна и изпъшка от острата болка в краката. Не изпитваше нито страх, нито паника. Макар едва на двадесет и една, това беше неговият втори поход в Гватемала и вече бе привикнал с трудните ситуации. Пък и едва ли това е най-лошото място, в което би могъл да попадне човек. Само допреди две години Емералд беше нещо като изпитателен полигон за кубинските партизански отряди, но след преместването на съюзническите артилерийски установки на запад, врагът на свой ред измести лагерите си на север и с изключение на отделни разузнавателни патрули като този на Куин Огнената зона беше пуста.

– Няма смисъл да се преструваш на умрял, мой човек. Само след петнадесет минути ще сме при теб с момчетата и тогава ще ни запееш.

Петнадесет минути. По дяволите! Куин си помисли, че ако заговори гласът, може би ще успее да го забави.

– Ами вие кои сте бе, хора? – попита той.

– Казвам се Матис. От Специалните части, бях на служба в Първи пехотен. Но както се казва, видях светлина в края на тунела и зарязах службата. Ами ти бе, човече? Имаш ли си именце?

– Куин. Едуард Куин – той вдигна визьора и огледа критично обгорения защитен костюм. Под разкъсаното външно покритие прозираше смачканата силиконова мрежа. Куин се огледа за автомата. Кабелът, който го свързваше с компютъра беше прекъснат, най-вероятно от шрапнел от мината, и оръжието не се виждаше никъде наоколо. – Да си виждал някой от моите хора?

Тишина изпълнена с радиопращене.

– Май имам да ти съобща лоша вест, Куин Едуард. – Изглежда, че твоите приятелчета са ги пречукали партизаните.

Въпреки дистанцията Куин почувства, че гласът лъже. Той огледа околния терен. Седеше в края на малка полянка, с надвиснали отгоре клони на дървената като в катедрала. Около него се издигаха папрати, тук-там през гъстите листа проникваха ярки снопове светлина и в тях плуваха най-различни по размери предмети. От три страни поляната беше преградена от гъста джунгла, но на изток тя се отваряше към просторна, мътнозелена водна площ, наред която само на стотина метра от него се виждаше обрасъл в дървета остров. Само да си намери автомата – островът изглеждаше подходящо укритие. После няколко дена почивка и ще е готов за дългия преход, който го чака.

– Тия момчета май не ти бяха много големи приятели – обади се Матис. – Зарязаха те още щом стъпи на мината и се просна като печена мръвка.

Трябваше да се съгласи, че в това гласът бе прав. Изглежда останалите бяха попрекалили със стимулиращите ампули, за да може човек да разчита на тях. Най-вероятно са го зарязали за да не го носят.

– Е, значи заслужили са си съдбата – продължи Матис. – А ти, момче, си с късмет. Иначе току виж беше зърнал светлината.

– Това пък какво значи? – Куин бръкна в кутията и извади две стимулиращи ампули – като мънички сребристи патрони на дланта му.

– Светлината е божествена по тия места, войнико. Седнеш ли под някой сноп лъчи и тя ще проникне до дъното на душата ти и ще те пречисти от всякаква неистина.

– Сериозно? – отвърна малко объркан Куин.

– Напомняш ми за моя лейтенант – рече Матис. – Все ми викаше: „Ти си луд, старче“, а аз му отвръщах: „Не съм обикновен луд, сър. Аз съм луд, срещнал Христос“. И после му разказвах за това, какво съм научил от светлината и за божие царство, което ще построим на Земята. Място, където човек ще живее сред чистота. Без машини и замърсяване. Казвах му, че ще трябва да се научим да ловуваме с ножове и да проследяваме плячката по миризмата.

– И какво стана с лейтенанта? – попита Куин.

– Нали знаеш как е с лейтенантите, момче. Понякога работата с тях просто не върви.

Куин строши една от ампулите под носа си и пое дълбоко въздух. Вълната на псевдо-ендорфините го блъсна. Стимулантът имаше за цел

да повиши физическите и психически способности до героично ниво за период от около тридесет минути. Куин се стремеше да избягва твърде честата им употреба заради тежките странични ефекти. На кутията с ед-ри букви беше изписано предупреждение да не се злоупотребява – но Матис, ако се съди по налудничавите му изказвания не му бе обърнал внимание. Не един и двама от колегите на Куин бяха изкукали от прекалената употреба на стимуланти.

– Естествено – наруши отново тишината Матис. – въпросът не е само в светлината. Не бива да забравяме Кралицата. Тя върви заедно със светлината.

– Кралицата? – Куин почувства как се изострят всичките му сетива. Виждаше ясно разпънатите високо по дърветата паяжини, главата му се изпълни с хиляди нови звуци. Изведнъж забеляза зеленото пластично дуло на автомата да стърчи от близкия храст. Изправи се и накуцвайки болезнено се затътри към него. И двете цеви бяха запушени с пръст.

– Спомняш ли си за ония шибани кубински експерименти – дето правеха компютърни кръстоски на животни и човешки личности? Кръстосани имплантати, разбираш ли? Използваха ги за шпиони.

– Това са глупости! – възрази Куин и се приближи към водата.

– Не са глупости. Кралицата е една такава кръстоска – свързана е с тигрова котка. Индианците тук ги наричат тигрило. Нея не сме я виждали, но сме виждали котката. Веднъж дори успяхме да се включим към Кралицата, но тя веднага се зае да ни рови в мозъците. Така ти подработва мислите, че докато се усетиш и си свършил. Върти те на пръст.

– Щом е толкова могъща – прекъсна го Куин – тогава защо се крие, а не се покаже?

– Тя не се крие. Трябва да ѝ докажем, че сме достойни за нея. Да пазим чиста джунглата от всякакви нашественици. И тогава ще дойде при нас.

– Нашественици? Като моя патрул, а? Затова ли ги избихте?

– Ауууу! – извика Матис. – Нищо не може да се скрие от теб, момче. Така ли е, Куин Едуард?

Куин се изкикоти със силата на двете счупени ампули.

– Ами да – отвърна той, като имитираше налудничавото произношение на Матис. – Не си мисли, че ще можеш.

– Твоите приятелчета хич не ги биваше за войници – отрязва го Матис. – Таман вече ни привършваха ампулите – той внезапно смени темата. – Абе, човече, ама тия новите защитни костюми си ги бива, а? По мое време нямаше такива работи... компютри и прочие глупости. Я

кажи, как стреляте с тия пущини?

– Прицелваш се и стреляш – Куин вече бе нагазил до пояс във водата и бавно крачеше към острова.

– Не се бързай със стария – отвърна Матис. – Пробвал съм ги тия.

– Като си такъв умник защо питаш?

– Момче, нещо не си много възпитан. Но предполагам, че Кралицата ще те оправи.

– Ха! Невидимата жена!

– Съвсем скоро ще я зърнеш, приятелче. Още малко и ще дойде при мен.

– При теб? – Куин се изкикоти. – Абе ти да не си кралят?

– Може и да съм – гласът на Матис стана заплашителен. – Не съм такъв селяндур, за каквото ме мислиш. От две години обикалям по тия места. Даже и мухите ме питат преди да серат! Така че може и да съм господарят на джунглата!

Куин съдвка подигравателния си отговор. Трябва внимателно да изучи този човек, щом е бил в патрул, сигурно са най-малко петнадесет души.

– Много хора ли загуби? – запита предпазливо той.

– А теб какво те интересува? Да не си намислил нещо? Виж какво, Куин. Твоите приятелчета със смешните си пушчици нищо не можаха да ми направят. Един по един ги изтрепах. Няма кой да ти помогне. Дори да ни избиеш всичките, няма да можеш да се справиш с Кралицата. Това че живее на острова не значи, че не се интересува какво става на брега. Може и да не вярваш, човече, но сигурен съм че вече те е надушила.

– Какъв остров? – дърветата пред него внезапно придобиха призрачни очертания.

– Ами един малък остров насред езерото. Ако си вдигнеш главата ще го видиш.

– Не мога да си мърдам главата – отвърна уморено Куин. – Вратът ми се е схванал.

– Послушай съвета ми, момче. Оправиш ли се – бягай надалече. Кралицата хич не обича да ѝ се мотаят в територията.

Като стигна до острова Куин се огледа за подходяща позиция, от която да може да наблюдава брега. Ако Матис наистина е такъв специалист по оцеляване в джунглата, за каквото се представя, няма да се

затрудни да го проследи. Не се знаеше доколко е вярна тази история за Кралицата, но Куин реши че не си заслужава да рискува. Той отдели няколко скъпоценни минути и успя да почисти долната цев, която стреляше с миниатюрни гранати.

– И къде си се скрил, Куин Едуард? – разнесе се подигравателния глас на Матис. – Къде си се напъхал?

Куин огледа брега. Храстите отсреща тънеха в сянка. Слънцето беше закрито от облаци. Опита се да мисли за нещо приятно, но не можа да се сети за какво. Облиза устни и мъчително преглътна. Охладителят на костюма едвам работеше.

Изведнъж в края на гората нещо помръдна, после от храстите излезе мъж в камуфлажна униформа и автомат със сгъваем приклад... стар модел – AP-18. Той тихо навлезе във водата и заплува към острова. Куин насочи оптичeskия прицел и огледа мъжа – имаше дълги до раменете черни коси, лицето му беше насечено от резки черти. Куин търпеливо зачака останалите. Но друг не се появи и Куин осъзна, че Матис просто го подлага на изпитание, за да види колко струва.

– Назад! – извика заплашително той. Но мъжът продължи. Куин се зачуди за въздействието, което Матис имаше върху своите хора. Този човек знаеше, че ще умре. Може би просто се беше надъхал с ендорфини и не му пукаше. Или пък Кралицата му беше внушила сладки представи за отвъдния живот. Куин не искаше да го убива, но нямаше друг избор. Вгледа се за последен път в изкривените от ужас очи на войника и после натисна спусъка.

Гранатата излетя със свистене и мъжът в езерото избухна в огнен облак сред гейзер от водна пара. Уплашено закрепяха маймуни, от клоните на дърветата литнаха птици. Над езерото се разтла димна завеса, не след дълго на повърхността изплуваха чифт крака сред кърваво петно. Куин почувства, че му призлява.

– Боже, на какви неща ви учат в училище – обади се Матис.

Разярен, Куин изстреля три гранати към джунглата.

– Неточен мерник, Куин Едуард.

– Каква гадина си само! Да изпратиш момчето на смърт!

– И тоя път не позна! Изпратих го защото го обичам. От четири години сме заедно в пущинака, но напоследък нервите започнаха да му изневеряват. Ти му направи услуга, Куин... и нека вечно да свети! Е добре, човече! Искаш да си играем на бам-бам – ще го получиш! Но останеш ли още малко там и току виж Кралицата свършила работата вместо мен. Хич не обича да й навлизат в територията. Направо пощурява.

Кожичката ще ти одере!

Смехът на Матис премина в истеричен писък, който говорителите в шлемофона почти не успяха да предадат. Но Куин вече не го слушаше. Той не откъсваше хипнотизиран поглед от бавно носещите се по повърхността на езерото крака, сред мътночервеното петно, и сякаш той самият потъваше в това мътно, кърваво петно.

По здрач, когато над езерото се спусна гъста мъгла, Куин се надигна уморено и се отправи да търси някое безопасно местенце, където да прекара нощта. Не след дълго пред него се изправи огромно дърво с толкова гъста корона, че би могъл без никакъв труд да се скрие в нея. Куин смръкна от поредната ампула за да прогони умората и болката, после се изкатери и се нагласи удобно.

Мракът се спусна, мъглата се сгъсти още и скри луната и звездите. Куин се втренчи в тъмнината, прекалено изтощен за да заспи. После, с надеждата че това ще му помогне, счупи още една ампула. Вълната го блъсна, отново започна да различава очертания в гъстия мрак и да чува и най-слабия шум. Нищо подозрително.

Никаква следа от Кралицата.

Замисли се, как ли Матис е стигнал до тази странна фантазия. Дали наистина я вижда? Сигурно си я представя русокоса, с къса пола от тигрова кожа – като приятелката на Тарзан.

Откъм езерото крякаха жаби, щурци свиреха в тревата, познатите звуци му напомниха за дома. Постепенно се унесе в сладки спомени от детството... тате... църквата... всичко се обърка, сля се в един странен сън, в който се преплитаха истински и измислени събития. В един миг му се стори, че към него се прокрадва някаква сянка, но колкото повече се взираше в нея, толкова по-нереална му се струваше тя. Накрая сянката се сля с образите от съня и той изгуби връзка с околния свят.

Рано призори Куин счупи поредната ампула и после се отправи да изследва острова. Пристъпваше внимателно по мократа трева, която в мъглата сякаш се сливаше с небето. Не се съмняваше, че днес Матис ще опита да го довърши. Матис едва ли ще понесе факта, че е останал невредим след нощта на острова, че Кралицата го закриля. Най-добре ще е ако успее да го предизвика, да го изкара извън нерви, да го накара да сгреша.

Островът беше дълъг близо стотина метра и широк не повече от

тридесет. На единия край завършваше с мъничка скала и – като се изключи поляната около голямото дърво – целият беше обрасъл с гъсти шубраци. Скалистия край бе достатъчно висок да затрудни атакуващите, но в останалите райони Куин постави мини и осветителни ракети, като ги свърза с тънки, почти невидими нишки, които опъна между храстите.

Когато привърши слънцето вече се бе заело с мъглата и докато се връщаше към вчерашната позиция ненадейно видя тигровата котка. Прилекнала на брега тя пиеше вода. Беше малко по-голяма от домашна, гърба ѝ бе изящно нашарен с тъмни резки. Куин и друг път бе виждал подобни животни, но това тук се отличаваше с нещо неуловимо – сякаш очите му бяха врати към един друг, непознат за човека свят. Котката спря да пие, погледна към Куин, после яростно изръмжа и изчезна в шубрака.

В мига, в който изчезна, Куин беше завладян от тревожно колебание. Как така бе избрал именно острова за прикритие? Как бе успял веднага да намери най-доброто място за стрелба? И да предвиди атаката на Матис. Всичко това можеше да се обясни със здрав разум и добра подготовка... и все пак, не беше ли прекалено уверен в действията си? Може би тази увереност се дължеше на честата употреба на стимуланти, но не говореше ли Матис за това колко лесно се промъквала тя в мислите ти, за да ги насочи накъдето иска? Докато не се превърнеш в неин роб. Куин опипа мислите си, сякаш търсеше доказателство, че някой е бъркал там. Почувства паника, породена от безсилието на този опит и побърза да я заглуши с поредната ампула. Добре де. Да става каквото ще става.

През следващия половин час той претършува внимателно острова. Никъде не откри и следа от Кралицата, нито пък от котката. Но ако тя контролираше мислите му, нищо не ѝ пречеше да го насочва винаги към този район, където я няма. Би могла да върви след него и да го манипулира от съвсем близко. Като кукла на конци. Той се обърна рязко, надявайки се да я изненада. Нищо. Бавно полюшващи се в мъглата храсти. Куин се изкикоти. Божичко, какъв идиот е! Само защото на острова има котка, съвсем не значи че Кралицата съществува. По-скоро котката е първопричина за фантазията на Матис!

В храстите нещо изшумоля.

Куин насочи автоматата натам. Обра мекия спусък, но след миг се отпусна. Счуло му се е. Сигурно е от умората. Стига с тия глупости за разни тайнствени жени! Трябва час по-скоро да убие Матис и да се махне

от това проклето място. И ако Кралицата е истинска, тогава само ще спечели уважението ѝ. Той счупи още една ампула и посрещна с радостен смях заливащата го вълна на възторга. О, не беше ли чудесно! Рамо до рамо с тези прекрасни постижения на химията и Невидимата, ловът на Матис ще е като преследване на мишки! От мощния удар на хормоните мислите му се оцветиха и той се видя като бъдещ величествен господар на джунглата.

Облегнат на едно дърво Куин грижливо почисти горната цев, която стреляше с куршуми 22 калибър. Автоматичен откос от тази цев можеше да пререже човек на две, но Куин искаше да пести амуниции и затова превключи на единична стрелба. Когато слънцето се издигна над дърветата той повика Матис по радиото. Известно време никой не отговаряше, най-сетне се чу дрезгавия глас на Матис:

– Къде, по дяволите, си се скрил, войнико?

– На острова – следващите думи се постара да обагри в безгрижно веселие: – Хей, знаеш ли, че се оказа прав за Кралицата?

– Какво искаш да кажеш?

– Красива е! Най-красивата жена, която съм виждал!

– Видял си я? – гласът на Матис звучеше тревожно. – Лъжеш!

– Има черна лъскава кожа и дълга до бедрата коса. Очите ѝ блестят, сякаш са бисери! А гърдите ѝ, човече! Не са големи, но ако ги видиш само как се полюшват – той издаде протяжен стон – направо ще изгориш!

– Глупости! – в гласът се долови истерия.

– Ами-и – рече Куин. – Истина е. Знаеш ли, Кралицата е доста самотна. Мислела е да се задоволи с някой от вас, но сега, когато на острова има истински мъж...

Шубраците до него бяха обсипани от куршуми.

– Неточен мерник – каза Куин. Огънят продължи, няколко куршума се забиха в стъблото на дървото. – Я ми кажи нещо, Матис – той с мъка подтисна своя кикот. – От колко време не си чукал? – откъм брега започна яростна канонада. Най-сетне забеляза пламък и веднага отвърна на огъня.

– Мръсна гадина! – изпищя в слушалките Матис.

– Да не съм оцелил някого? – ухили се Куин. – Какво става бе, човек? Светлината ли зърна?

От брега отвърнаха с ураганна стрелба. Наоколо свиреха куршуми, които косяха гъстите храсти. Куин усети че го завладява гняв, сигурно

беше от стимулантите. Не отвърна на огъня, не искаше да се издава. После му дойде наум нова идея и той се провикна:

– Ей, внимавайте! Ще уцелите Кралицата!

Стрелбата внезапно спря.

– Куин Едуард! – повика го Матис. Куин мълчеше и чакаше.

– Куин Едуард!

– Добре де. Какво има?

– Време е – Матис се задъхваше от ярост. – Кралицата ми каза, че е дошло време да ѝ докажа колко струвам. Идвам да те убия, човече!

Впил поглед в отсрещния бряг Куин сякаш предчувстваше какво ще последва. Но той само разтърси глава и извика в отговор:

– Чакам те, задник такъв!

Към обед слънцето се превърна в огромна, нажежена до бяло огнена топка и в нетърпимо ярката светлина джунглата придоби ливидна, почти избеляла оцветка. Куин отваряше една след друга ампулите и чакаше. Главата му беше натежала, мислите му сякаш се бяха свили на топка. Малко след като счупи поредната ампула откъм брега откриха спорадичен огън – изглежда искаха да му отвлекат вниманието. Куршумите шибяха храстите около него. Куин бързо определи ритъма на откосите и в едно кратко затишие надигна глава и се огледа. От различни посоки към острова се приближаваха четирима дългокоси, брадясали мъжаги. Бяха нагазили почти до пояс в езерото. Куин успя да свали двама преди да го притиснат с яростен огън. Той изчака следващото затишие, надигна се и мигновено покоси другите двама. Единият със сигурност бе убит на място, другият най-вероятно се отърва само с раняване. Този път противникът стреляше точно по него. По главата му се посипаха нахъсани листа. Някъде наблизко капеше вода.

Стрелбата спря.

Куин лежеше неподвижно, заслушан. Никакъв шум. Освен капките вода. Откъде ли се чуваха? Не беше чак толкова близо до езерото. Той надигна глава, обхванат от лошо предчувствие ... и извика от изненада.

Само на четири метра от него, над водата се бе изправил едър мъж, с мокра коса и брада. Приличаше на някакъв тайнствен подводен обитател – може би на свирепият цар на езерото. Имаше хлътнали бузи и огромни блестящи очи, а в ръката си стискаше нож с назъбено острие. Гледаше право в Куин. Дрехите бяха залепнали по тялото му, на корема се очертаваше голямо кърваво петно. Той размърда устни, мъчейки се

да каже нещо.

– Божичко... лайнарска работа – произнесе объркано мъжът после се олюля. Ръката с ножа се вдигна и мъжът се хвърли към Куин.

Куин го посрещна с яростен откос. Една яркочервена звезда цъфна на челото на нападателя. Той се стовари трوماво върху Куин, прикривайки с тяло дулото на автомата, който продължаваше да гърми приглушено. Мокрите му коси се залепиха за визьора на каската, тялото му продължаваше да потръпва от изстрелите.

Две експлозии съвсем наблизо.

Куин избута тялото настрани, изпълзя пъргаво към съседния храст и пътьом счупи една ампула. От другия край на острова се разнесе уплашен вик и заедно с него във въздуха се издигна огнен стълб. Куин набързо пресметна убитите – девет, с този, който изскочи от водата. Значи отвлечащия огън е дело на Матис. Дали му бяха останали още хора?

Той пропълзя по-навътре под хроста. Стимулантът гореше в душата му с ярък пламък, сякаш вътре се раждаше друг човек, изкован от ярост. Гъстата трева се заплиташе в защитното стъкло и Куин за малко да не забележи обувката – стара, изгнила обувка, с изсушени лиани вместо връзки. Само на пет крачки пред него, зад следващия храсталак. Обувката помръдна и Куин видя, че в нея е затъкнат тъмнозелен военен клин.

Автоматът беше притиснат под него, едва ли ще успее да го извади навреме. Но мъжът очевидно не подозираше за близостта на Куин, той продължаваше да се оглежда наоколо. Куин вдигна оръжието и се прицели в крака, точно над обувката. После превключи на автоматичен и натисна спусъка. От дулото изригна огън, Куин завъртя автомата вляво и дясно от набелязаната цел.

От откъснатия крак бликна кръв и гората бе огласена от ужасяващ рев. Мъжът се стовари на земята. Куин пусна няколко куршума в тялото и ревет утихна.

Обувката остана на мястото, където я бе зърнал, от нея стърчеше пречупена, окървавена кост.

Куин отпусна глава в прохладната почва. Лежеше неподвижно, изтощен докрай. Сякаш времето бе спряло и го бе заровило под грамада от натежали секунди. Малко черно бръмбарче се изкачи пъргаво по каската и го загледа през визьора, като мърдаше неспокойно с мустачки.

– Куин Едуард? – прошепна в ухото му Матис.

Куин вдигна глава – бръмбарът падна.

– Изтрепа ги всичките, нали?

Куин бавно запълзя назад, към наблюдателния пост.

– Довечера, Куин Едуард. Ще видиш блясъка на моя нож... и после сбогом – Матис се изсмя дрезгаво. – Защото тя иска мен, човече. Ей сега ми го каза. Каза ми, че довечера ще спечеля.

Куин прекара следобеда в прочистване на острова от мъртвците. Работата беше неприятна, но още по-неприятно му бе да ги гледа наоколо. Едва след като свърши си позволи да отвори една ампула. Сноповете на проникващото през короните на дърветата слънце отново станаха ярки като лазерни лъчи. Светлината им сякаш предаваше реалност на представата му за Кралицата. Струваше му се, че с всеки изминат миг се доближава все повече до нея. Виждаше я навсякъде – в мъглата, сенките, дори в гъстите шубраци наоколо. Всичко отразяваше нейния характер – тайнствена, примамлива, изпълнена с благородни мисли. Чувствена, любвеобилна – сближаването с нея бе като истинската любов – вечна и незабравима. Красива и... силна. Нищо общо с налудничавите представи на онзи маниак Матис.

Божичко!

Куин рязко се изправи. Божичко, мили Боже! Ама той наистина полудява! Проснал се е тук и си представя разни фантазии като мечтаещо за кинозвезда пубертетче. По-добре да се надига преди Матис да е приел нещо.

Привечерният вятър размърда листата. Куин вдигна визъора. Беше задушно, миришеше на дъжд. Протегна ръка към поредната ампула. Стимулантът прогони мрачните мисли, които сякаш се блъскаха в главата му. Обхвана го увереност, почувства сила. Усмихна се, като се сети за предстоящия двубой и размърда нетърпеливо мускули. Погледът му се плъзна по зеленината наоколо, спомни си една стара поема: „... зелена плът, коси зелени, очи прохладно сиви...“ Дали така изглежда Кралицата? Ако е истинска? Превърната от Огнената зона Емералд в поетично и красиво създание. Имаше чувството, че всички те са персонажи от някоя древна драма, родени от сблъсъка между любовта и войната, затворени зад стените на неимоверен по размери изумруд, чиято истинска същност е видима само за онези, които съумяват да прозрат отвъд привидния хаос от клони и листа, който изпълва гората. Куин млясна и си представи Матис убит, а той коронясан за цар на джунглата с корона от папрат и лиани.

Когато се стъмни, Матис се обади отново. Разказваше разни

глупави вицове, но по задоволството, което се долавяше в гласа му Куин заключи, че е достигнал острова. Изминаха още двадесет минути, през които двамата си играеха на криеница из потъналия в мрак остров. После ненадейно откъм южния край избухна ярка светлина, последвана от болезнен вик. Куин се усмихна. Викът беше доста смешна и неумела имитация. Той измъкна една осветителна ракета от джоба. Знаеше, че Матис няма да чака дълго.

– Ти си бил много предпазлив, Куин Едуард – обади се Матис. Куин не отговори. Използва момента да счупи две ампули.

– Е, няма да ти е за дълго.

Куин продължаваше да мълчи. След известно време в гласа на Матис започна да се долавя напрежение и Куин не бе никак изненадан когато – приблизително след около пет минути – недалеч от него се разнесоха изстрели от AP-18. Явно Матис бе започнал да стреля безогледно. Той бавно вдигна автомата... и изведнъж го споходи видение за Кралицата.

Лежеше превита от болка. Беше я ранил Матис.

В представите си Куин я видя като женска фигура подпряна на едно дърво и притиснала с ръце ранения си крак. Раната не беше сериозна, но Куин усещаше, че Кралицата иска двубоят да свърши час по-скоро. В мислите му изплуваха разпокъсани спомени, за които би могъл да се закълне, че са нейни, мярна му се прогнила барака с наклонен покрив, разходка край брега сред красиви орхидеи, въздух напоен с тежък аромат и множество насекоми. Куин усещаше някакъв интимен резонанс с тези мисли, знаеше, че именно там, в това тайнствено екзотично кътче Кралицата намира отдиш.

Объркан, уплашен за нея и донякъде разтревожен, че е преминал границата на здравия разсъдък Куин възпламени ракетата и я запрати към малката полянка. Над острова се издигна огнен чадър. Куин вдигна оръжието и... там, на другия край на малкия остров той зърна мъж, облечен в защитен комбинезон! Преди още мъжът да успее да помръдне Куин го прониза с поток от трасиращи куршуми. После се понесе напред, завладян от възторга на победата. Но само след миг нещо в сцената го накара да спре. По време на стрелбата човекът бе останал неподвижен, не бе направил никакъв опит да се скрие. И автоматът му – беше същия като на Куин, а не AP-18! Значи е застрелял чучело, или труп!

Няколко куршума се забиха в гърба му, но костюмът издържа и той падна без да го засегнат. Беше замаян от удара. Тъкмо се надигаше, когато от мрака изскочи едрата фигура на Матис и стовари приклад върху

визьора му! Фибропластичната материя издържа, макар че се пропука като паяжина, но докато се окопоти от удара, Матис го беше яхнал през гърдите.

– Как ти харесва това? – задъхано извика мъжът.

Той мигом замахна с ръка, в която блесна нож и го заби в шията на Куин. Защитният костюм се втвърди на мястото на удара и ножът се плъзна. Куин се изви на една страна, но Матис отново го притисна и започна да удря с дръжката на ножа по напукания визьор. В очите на Куин попаднаха парченца пластмаса, визьорът хлътна и очевидно нямаше да издържи още много. С отчаян напън Куин успя да отблъсне Матис настрани и двамата се вкопчиха яростно. Без да се пускат, те се изправиха на колене, после на крака. Шлемовете им се сблъскаха. От удара радиото на Куин изпраща и този звук сякаш превключи възприятията му на нова вълна – стори му се, че са два черни исполина, със сърца от завихрени галактики и ръце от звездни мъглявини, вкопчени в битка за всичко женско на света. Това видение одесетори силата му. Той дръпна рязко Матис, двамата прелетяха през няколко шубрака и се опряха в някакво дърво, където застинаха за миг. Пот шуртеше от челото на Куин, ръцете му трепереха. Матис го блъсна във визьора с шлема си, мъчейки се да довърши това, което бе започнал с дръжката на ножа. Куин рязко изви глава и после заби рамо в стомаха на своя противник. Матис се преви на две, Куин нанесе още един удар и после го завъртя. Матис се просна по корем, Куин се стовари върху му, затършува и измъкна назъбения нож от колана. После опипа с ръка, намери съчленението между защитния костюм и каската и пъкна ножа, колкото да прониже кожата. Матис замря. Мълчеше.

– Къде остана жизнерадостната ти духовитост, мой човек? – попита задъхано Куин.

Матис продължи да мълчи, неподвижен и Куин се зачуди дали не е загубил съзнание. Светлината от ракетата бе угаснала, над тях се разстилаше само мекото сияние на нощното небе.

– Кучка! – ненадейно извика Матис. – Ти ме излъга, проклета да си!

– Млъквай – рече обидено Куин.

– Шибана кучка! – крещеше Матис. – Измами ме!

– Казах да млъкваш! – Куин натисна по-силно с ножа, но Матис продължаваше да се мята и да реве. – Млъквай! Престани! – Куин не искаше да го убива, но усещаше, че положението излиза извън неговия контрол.

– Ще те убия курво! – крещеше Матис. – Ще ти прережа гърлото,

мръснице...

Завладя го гневна омраза. Куин стисна зъби и заби ножа в меката плът. Матис се задави от нахлулата в гърлото му кръв. Ръцете му задраскаха безпомощно в калта.

Куин се изправи, олюлявайки се. Не изпитваше никакъв възторг от победата. Той свали каската и пое с пълни гърди влажния въздух на джунглата. Изведнъж радиото изпраща и до него достигна глас:

– ...ваш ли ме?

– Нямаме хора в Емералд – обади се друг глас. – Сигналната ракета може и да е клопка.

– Да, но компютърните данни са от наш тип екипировка. Ще огледам над езерото.

Вертолет, досети се Куин. Продължи да гледа с безумен поглед към каската с пропукания визьор, сякаш гласовете принадлежаха на някакви страшни каменни чудовища. После бавно вдигна шлема като не знаеше какво да каже.

Моля те, не...

Думите й прокълтяха в ушите му и той осъзна, че са достигнали до него с тихата песен на нощния вятър.

Отново прашене.

– ...се махаме от тук!

И другият пилот:

– Чувате ли ме? Повтарям: чувате ли ме?

Ами ако Кралицата просто го е използвала за да се отърве от Матис? А после щеше да се отърве и от него.

Моля те, остана...

Куин си представи, че се връща у дома, сивите вечери, тъпото ежедневие, семейният живот с някоя фермерка, която непрестанно ще сравнява с Кралицата, алкохолът, отчаянието, докато накрая вземе среднощния експрес, който идва от дулото на пистолета. Но там поне всичко е истинско, докато тук...

Моля те...

Отново го завладяха нейните мисли, почувства ужасяваща тъга и самота.

– Майната му! – разнесе се гласът на пилота.

Пращането в слушалките угасна и Куин бе обгърнат от нежния воал на нощта. Стоеше прикован, неподвижен. Стори му се, че отново чува нейния сладък глас да шепти: Моля те. В гърба му удари леден полъх. Почти машинално извади една ампула и я счупи. Вече не се

чувстваше толкова самотен. Това бе неговия път, пътят за който е бил роден – пътят на смелите. Изправи се малко несигурно и заобиколи тъмната маса, която представляваше Матис. Нощта беше като вихър от тайнствени сенки и златиста светлина. В тревата дебнеха безмълвни мини и сигнални ракети.

Тя ще те води.

Така ли? Но нали тя измами Матис? Предаде го!

Отново го полъхна прохладния нощен вятър, който носеше със себе си дъхът на прекрасни утрини и страстни нощи, в опияняващото царство на нейните мисли. Тя го заобикаляше, беше навсякъде, по-ароматна от най-хубавия парфюм, по-солидна от почвата под краката му.

Само за миг отново го завладя съмнение.

– Боже, – рече той – моля те, не ме оставяй да полудея! Не искам да съм обикновен луд!

Моля те...

След това, потушавайки с всяка измината крачка бунта в сърцето си, той пое в мрака, към центъра на острова, към скалата, където го очакваше – с коленичил в краката ѝ тигър и грееща в небето над нея тайнствена Луна – любов или съдба непозната.

КРАЙ

© 1986 Лусиъс Шепард
© 1994 Юлиян Стойнов, превод от английски

Lucius Shepard
Fire Zone Emerald, 1986

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ДА СЪОТВЕТСТВА НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО (ПРИКЛЮЧЕНСКА ФАНТАСТИКА).

1994. Изд. Неохон, Пловдив. SF Трилър, No.19.

Редактор, съставител: Красномир КРАЧУНОВ, Иво ХРИСТОВ.

Превод: [не е указан]. Формат: 115×165. Страници: 192. Цена: 18.00 лв.

Съдържание: [отново объркано съдържание на титулната страница]:
(въведение) – с.2;

И чудовищата тръгнаха, Джон ДЖЕЙКС – с.3-53;

Огнена зона Емералд, Лусиъс ШЕПАРД [автора отпечатан грешно като „Емералд
Лусиъс Шепард“] – с.54;

Дяволска кола, Роджър ЗЕЛАЗНИ – с.76;

Моцарт с огледални очила, Брус СТЪРЛИНГ & Луис ШЕПАРД – с.93;

Да съответства на престъплението, Джо ХОЛДЕМАН / пр.: Юлиян СТОЙНОВ –
с.113;

Дневник на сто светлинни години, Грег ЕГАН – с.174;

[Обява] – Излезе от печат: Кантата за Лейбовиц – Уолтър Молър-мл. (биб. Световна
фантастика No.3) – с. 192

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1319>]